

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 14. Den 15. April 1855. Pris: 6 Ø pr. Expl.

Millenniet.

(Af Millennial Star Nr. 1, 1ste Aarg., Mai 1840).

„Thi om Jesus havde givet dem Hvile da vilde han ikke sidenefter have talt om en anden Dag. Der staer altsaa tilbage en Hvile for Guds Folk.“

Ordet Millennium betyder tusinde Aar og kan i denne Betydning af Ordet anvendes paa hvilket som helst Aartusinde, euent under Ugudelighedens eller Retfærdighedens Regjering. Men Udtynket Millennium er almindelig forstaet som brugeligt om de førsteste tusinde Aar, der i Skrifterne omtales som Freds-Regjeringen — Skabelsens store Sabbat, paa hvilken alle andre Sabbater eller Jubelstør synes at være blotte Forbilleder. Det er strevet, at „tusinde Aar er som een Dag, og een Dag som tusinde Aar hos Herren.“ Da dette er Tilsæddet, saa er syv tusinde Aar som syv Dage hos Herren, og den syvende eller det sidste Aartusinde vil følgelig være en Sabbat eller Jubelstø — en Hvile, en herlig Frigjørelse fra Trældom og Glændighed.

Den første Sabbat, bestillet for Mennesket, var den syvende Dag. Den blev helliget og udvalgt af Skaberen, og skulde iagttages af Mennesket som en Hviledag for ham selv, for hans Fa-

milie, for hans Ejendom, ja endog for hans Dyr; thi Herren havde hvilet fra al sin Gjerning paa den syvende Dag. (2. Moseb. 20).

En anden Sabbat blev bestillet for Israels Børn (see 3 Moseb. 25), nemlig hvert syvende Aar. Det var en Sabbat for Jorden at hvile paa og være fri for at blive dyrket; og endog det, som vakte af sig selv, skulde ikke indsamles, men være frit for alle at deltagte i paa det Sted, hvor det vorte. Dette syvende Aar var ikke alene for Landets Hvile, men det var et Slags Jubelaar, i hvilket Tilgodehaveren estergav Skyldneren — Trællen gik fri ud fra sin Herre o. s. v.

En tredie Sabbat eller Jubelaar udgjorde det halvtredsindstyvende (50de) Aar, idet der taltes syv Gaange syv Aar, hvorefter kom det store Jubelaares Jubelaar, eller Sabbaternes Sabbat. 3die Moseb. 25, 10. „Og I skal holde det halvtredsindstyvende Aars Aar helligt; og I skal undraabe Frihed i Landet for alle dem, som boe deri; det skal være Eder et Jubelaar, og I skal igjenkomme hver til sin Ejendom, og igjenkomme hver til sin Slægt.“

Men uagtet alle disse Sabbater var bestikkede af Gud og nedes af hans Folk i forrige Tider; dog siger vor Tert: „Om Jesus havde givet dem Hvile, vilde han ikke sidenefter have talt om en anden Dag.“

Det synes altsaa klart, at en tilkommende Hvile var tænkt paa, paa hvilken alle disse Sabbater eller Jubelaar ikkun var en Forsmag. Denne skulde nydes af Guds Folk eet tusinde Aar, i hvilken Tid Satan skulde være indelukket i den bundløse Afgrund og ikke mere forføre Nationerne indtil Tiden var fuldkommet. De Døde i Christo skulde opstaae i Begyndelsen af disse tusinde Aar og leve og regiere med Christo som Præster og Konger indtil de tusinde Aar fuldeudtes. Dette er den første Opstandelse. „Salig og hellig er den, som har Deel i den første Opstandelse; over Saadanne har den anden Død ingen Magt.“ Den, som vil læse det 20de Capitel af Johannes Åabenbaring, vil læse Enkelthederne af den tusindaarige Regjering i al den Ædelighed, som behøves for at stadsfeste en Kjendsgjerning.

Om noget Spørgsmaal skulde gjøres angaaende Stedet, hvor disse opstandue Hellige vil regiere under Milleniet, saa vil det femte Capitel af Johannes Åabenbaring give Svar herpaa, idet det 10de Vers fortæller, at den himmelske Sang endte saaledes: „Og vi skal regiere paa Jordene.“

Da vi nu har forvisset os om to vigtige Punkter af vort store Emne, nemlig Tiden og Stedet (Tiden: „tusinde Aar;“ Stedet: „paa Jordene“), vil vi nu stride hen til Undersøgelsen af andre Kjendsgjerninger, forbundne med den tusindaarige Regjering paa Jorden.

Propheten Sacharias underretter os i det 14de Capitel 9de Vers, at der skal

blive „een Herre og hans Navn eet og han skal være Konge over al Jorden.“

Johannes Åabenbaring (11 C. 15 V.) forkynner os om en Tid, naar „Verdens Riger skal blive Herrens og hans Salvedes.“

Daniel (7 Cap. 27 V.) underviser om en Tid, naar „Riget og Magten, og Rigernes Storhed, som er under al Himmel, skal gives til det Folk, som er den Allerhoiestes Hellige;“ og (22 V.) „Tiden kom, at de Hellige besad Riget;“ og (18 V.) „den Allerhoiestes Hellige skal antage Riget og besidde det evindelige.“

Jeg kunde anføre mange andre Propheters Vidnesbyrd angaaende de samme Punkter, men om mine Læsere ikke vil troe tre Propheters bestemte Vidnesbyrd, vilde det være forgjøves at anføre flere.

Af ovenstaende Ufsørlør viser det sig tydeligt, at i Mellenniet alle politiske og religiøse Organisationer, som forhen kan existere, vil oplose sig og gaae op i en fuldkommen Forening — eet universal Rige — som ikke har andre Love end Guds, og Hellige til at forvalte dem; medens denne lykkelige Periodes sande Præster vil være de, som er opreiste fra de Døde.

Forbauselse bemægtiger sig min Sjel! Jeg skuer!! Jeg fornudres!!! Jeg beundrer!!!! Jeg studser — jeg er overvældet. Hvad! Europas Monarkier — Amerikas Republikker — Indiens despotiske Herredømmer — Chinas vidtløftige Rige — Asiens og Afrikas blandede Rige — Drøgenes Tusinder af Stammer — Dernes utallige Indvaanere. Alle — Alle disse oploste — tilintetgjorte eller sammenblandede i eet — eet politisk

Vægteme — e et fredeligt Rige — e en Herre — e en Konge — e en Interesse Alle!

Ta endnu besynderligere — endnu forunderligere! De Talsmænd af menneskelige Partier og Sekter og Navne og Troesformer og Bekjendelser, som nu forvirre Jorden, alle bo te — alle forsvundne for den guddommelige Sandheds glimrende Lys, som omstraaler Jorden.

De talsmænd hedenste Skitte og al Overtro fuldelig overvundne og bortsejede. Navnene paa deres utallige Guddomme, tabt i Forglemmelse, høres ikke mere.

Jorden har e en Konge, e en Herre og hans Navn e et.

Kan Nogen, som er bekjendt med den menneskelige Natur og med Verdens nærværende politiske og religiøse Stilling, troe, at saadanne vidstofte Forandringer vil udfores? Man kunde næsten blive fristet til at udtryde: „Umuligt!“ Og dog er der intet andet Valg end enten at troe det Hele eller ikke at troe Propheterne.

Sindet ledes umiddelbart til at spørge ved hvilke Midler saadanne underfulde Forandringer — saadanne forbansende Omvæltninger vil bevirkes.

Vi skal nu indlade os paa Undersøgelsen af denne Deel af vor Afskrift, og naar vore Læsere har hørt om og forstaar Midlerne, som anvendes til at fuldføre dette store Værk, vil de overbevises om at Midlerne vil svare til Diermedet.

Den første vigtige Betragtning, som fremstiller sig, medens man undersøger Propheterne angaaende dette Emne, er at Gud anden Gang vil lægge sin Haand paa Værket for at gjenoprette Israels Huns og Juda Huns til deres nationale Rettigheder, til Guds Naade og til deres eget Land. De vil udsamles fra en-

hver Nation under Himmelnen med deres Sølv og Guld osv., benyttende Seil- og Dampstibe, Jernbane-Vogne, Kanalbaade, Bærestole, Heste, Muuldry, Kameler og letfodede Dyr og enhver Slags Besorbringingsmidler, som Nationerne kan forstasse. Denne Indsamling vil ske ved en mægtig Haand, ved en udraft Arm og ved en indost Grumhed; og i Korthed: Jehovas Arm vil blottes for alle Nationer ved Legn, ved Under, ved Mirakler, ved Abenbaringer, ved Straffedomme og ved Barmhjertigheder.

Selve Vandene vil adfølles og hans Folk føres tørskede derigjennem ligesom i gamle Dage. Bjergene skal føle hans Kraft og smelte sig Vor, og de evige Høje skal bæve ved hans Mærværelse; thi han vil sonderive Himmelne og komme ned og gjøre forståelige Ting — Ting, som vi ikke forvente. Han vil sige til Norden: „Giv op!“ og til Søden: „Hold ikke tilbage; bring mine Sønner langveis fra og mine Døtre fra Jordens Ende.“ Hans Haand vil oploftes for Hedningerne og hans Banner for Nationerne. Den Magt, han udfoldede, da han bragte Israel ud af Egypten under Moses, vil ikke taale nogen Sammenligning, den vil neppe erindres eller bringes tilbage i Hukommelsen, naar den sammenlignes med den mægtige Gjenoprettelse, som vi venter hint Folk. Nationernes Skæbne drejer sig paa dette Punkt som paa en Spids. Deres politiske og religiøse Besignelser og Forbundelser, selve deres Existence beroer i Virkeligheden vaa, hvad Lov de vil tage med Hensyn til Guds Værk i at indsamle sit Folk Israel. De kan modsette sig, og blive kastet ned ligesom Pharaos; eller de kan hjælpe til og blive velsignede lig en Cyrus eller en Ruth. De kan komme ind i Wagten og deeltage i Besignelserne fælles med hans valgte Folk; eller

de kan hænge ved deres overtroiske Religionestikke og sekteristiske Traditioner og blive fundne fægtende mod Gud, indtil Trouerne kastes ned og Dommen gives de Hellige.

Før at erholde Øplysninger i Skriften om disse store Gjenstande henviser vi vore Læsere til en almindelig og omhyggelig Læsning af Propheterne; især Esaias, Jeremias, Ezechiel, Daniel og Sacharias. Møgler af de vigtigste Kjendssager i Henseende til disse Tid vil findes i Esaias 11, 60 og 65 Capitler; i Ezechiel 20, 36 og 37 Capitler; i Jeremias 16 Cap.; i Sacharias 14 Cap. En omhyggelig Læsning af Propheterne vil bevise, uden at give Rum for nogen Twivl, alt hvad vi har sagt om denne Gjenstand, og meget mere end vi kan sige.

Messie anden Tilkommelse er paa det Nøieste forbundet med den store Gjenoprettelse, om hvilken vi har talt. Den vil vorde personlig og synlig, ligesaa vel som hans første Komme.

Enoch, den syvende fra Adam, taler om hans Komme med sine mange inslude Hellige (Inde Brev 14 B.)

Job taler om hans Staaen paa Jordens sidste Dage og siger: „i mit Kjød skal jeg dog see Gud.“ (Job 19, 25. 26)

Esaias fremstiller ham som komende med Hævn og Vænning; som komende med bestenkne Klæder fra Bozra, trædende Persekarret i sin Wrede, og nedtrædende Folket i sin Grumhed; som komende med Ild og med sine brændende Vogne til sine Fjenders Tilintetgjørelse og til sine Helliges Glæde og Befrielse; endog de, som bærer for hans Ord.

Daniel saae hans Komme i Himmelens Skyer.

Sacharias fortæller, at hans Fodder vil staae paa Olivbjerget for Jødernes Befrielse og deres Fjenders Tilintet-

gjørelse; at Bjerget vil adsplittes under hans Fodder og bortslyttes; efterladende en stor Dal i dets Sted; og at alle de Hellige vil komme med ham; og at Jerusalem og Jøderne vil være hellige fra den Dag af fremdeles; og at alle Nationer af de omliggende Lande vil gaae op til Jerusalem een Gang om Året og tilbede Kongen, Hærskarernes Herre, og helligholde „Løvsalernes Fest.“

Malachias bevidner hans Komme og spørger, hvo kan taale den; ligeledes om Elias's Sendelse før hans Komme til at fuldbyrde en vis Mission, hvilken vilde hindre Forbandelsen fra at slaae Jorden fuldkommen.

Peter, Apostelen, fortæller om hans Komme i flammende Ild for at tage Hævn; ligeledes at han skal sendes til Jøderne, efterat Himmelene havde modtaget ham, indtil Gjenoprettelsens Tider.

Jesus selv har fortalt om sin anden Tilkommelse med tilhørende Tegn, så at den vilde bringe Ødelæggelse, sammenliguet med Noæs Dage og med Lots Dage.

Englene forudsagde det ogsaa den Tid han opfoer, og fortalte endog Maaden, hvorvaa han skulle komme, nemlig „Den samme Jesus skal komme ned paa samme Maade, som han foer op;“ det er: „personlig, legemlig, synlig i Himmelens Skyer.

Johannis Abenbarelse stadfæster ofte hans anden Tilkommelse; og erklærer endog, at hans Fjender skal see ham og alle Jordens Slægter skal hyle for ham; og endelig slutter Bogen ved at sige: Ja, kom, Herre Jesu! Nu, det er klart, at alle disse Vidnesbord hensigter lige frem til hans anden Tilkommelse og ikke til hans første; thi mange af dem udtaltes efter hans første Komme, og de alle beskrive Omstændighederne aldeles forstjellige

fra dem, som var forenede med hans første Komme, og kan deraf umuligen anvendes paa den.

Da vi overflodigen har stadsætten den Kjendsgjerning, at Millenniet vil vorde indført ved Gjenoprettelsen af Israel — Opbyggelsen af Jerusalem — Messias andet Komme — de Ugadeliges Tilmittelsgjørelse og Grundfæstelsen af hans univerale Herredomme, vil vi nu gaae over til at bestrive Noget af Bestaffenheden af dette Millennium og af Velsignelserne under denne lyksalige Regjering.

Det er klart, at de, som er opreiste fra de Dode, er udodelige, deraf indtræde de ikke i de Pligter og Myndelser, som er særegne for den dodelige Zustand; men deres Bolig er i der hellige Stad og de er Konger og Præster til at forvalte Regjeringsanliggenderne og til at undervise. Men de, som endnu ikke er iforte Udødelighed, men er spredte ilive ved Messias anden Tilmellemse, blive i Besiddelse af Jordens med al dens Rigdomme og Velsignelser lig Noah og hans Familie, naar de kom ud af Arken. „De vil anlægge Haver og æde deres Frugt, og plantte Viingaard og drikke Viin af dem, og bygge Huse og Stæder og beboe dem.” „Plovman-

den skal naae Høstmanden, og den som træder Biimpersen den som udsaaer Sæden.” „De forandrer deres Sværd til Plovjern og deres Syd til Hækker og Nationerne skal ikke ydermere lære at føre Krig.” Løven, Ulven, Leoparden og Bjørnen bliver ligesaa ustihldige som Lammet og Kiddet, — det lille Barn leger i Sikkerhed iblandt Koldhyrene, som de nu kaldes; og de giftige Krybdyr og Slanger bliver ligeledes ustadelige. Forbandelsen vil vorde sågen bort fra Jordens, og den vil ophøre at frembringe Torne og Tidsler og blive frugtbart, som om den var et Paradiis, medens Synddom, for tidlig Død og den dermed forbundne Smerte og Sorrig vil neppe være kjend paa dens Overflade; saaledes vil Fred og Glæde og Sandhed og Kjærlighed og Kunsthåb og Overflodighed og Herlighed bedække Jordens Overflade, ligesom Vandene skjule Havets Bund. Guds Tabernakel og hans Helligdomme vil være hos Mennesket, i Midten af de hellige Stæder og Fryd og Glæde vil fulde Maalst af deres Skaal. Saadan er altsaa det store Millennium, hvis Daggrø vor lille „Stjerne” glad vil bebude.

(Fortsættet).

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835.

(Fortsat fra Pag. 202.)

Det Hoieres eller Melchisedeks Præstedommes Magt og Myndighed er, at have Nøglerne til alle de aandelige Velslænser i Kirken — at have Adgang til Himmelriges Riges Hemmeligheder — at Himmelne åbnes for dem — at have Samfund med de Fortsesøtes Førsamling og

Menighed og under Gud Faders og Jesu Christi, den nye Dagtes Midlers Samfund og Mærverelse.

Det Mindres eller det aaroniske Præstedommes Magt og Myndighed er, at have Nøglerne til Engles Betjening og at tjene ved de ydre Anordninger —

Evangeliets Bogstav — og Omvendelses Daab til Sønnesforladelse, i Overensstemmelse med Pugterne og Befalingerne.

Der er nødvendigvis Præsidenter eller præsiderende Embedsmænd, som udspinger fra, eller blive bestikkede af, eller iblandt dem, der er ordinerede til de forskellige Embeder i disse to Præstedomme danner tre præsiderende Upperstepræster, valgte af Samfundet, bestikkede og ordinerede til det Enlede og opholdte ved Kirkens Tillid, Tro og Bon, et Qvorum, der præsiderer over Kirken. De tolv omreisende Naadgivere er kaldte til at være de tolv Apostler eller sædeles Bidner om Christi Navn i hele Verden, og er saaledes særlige fra de andre Embedsmænd i Kirken ved deres Kalds Pligter. Og de daune et Qvorum, der er lige i Myndighed og Magt med de tre foromtalte Præsidenters. De Halvfjerd sindstyve er ogsaa kaldte til at prædike Evangeliet og at være sædeles Bidner for Hedningerne og i hele Verden. Saaledes er de særlige fra andre Embedsmænd i Kirken i deres Kalds Pligter, og de daune et Qvorum ligt i Myndighed med det af de tolv nysomtalte sædeles Bidner eller Apostler. Og enhver Bestemmelse, som er gjort af en af disse Qvorumer, maa stee eenstemmigt. Det vil sige, alle Medlemmer i ethvert Qvorum maa være enige om dets Bestemmelser, saa at ethvert Qvorums Bestemmelser kan have samme Magt og Hylighed. (En Majoritet kan daune et Qvorum, naar Omstændighederne gør det umuligt, at det kan stee anderledes). Med mindre dette er Tilsæddet, ville deres Bestemmelser ikke bringe de samme Velsignelser, som Bestemmelserne af et Qvorum af tre Præsidenter forдум, der var ordinerede efter Melchise deks Orden, og var retfærdige og hellige

Mænd. Disse Qvorumers og hver enkeltts Bestemmelser skulle afgjores i al Retsfærdighed, i Hellighed og Hjertets Myndighed, Sagtmeldighed og Langmodighed, og i Tro og Dyd og Kundskab, Maadeholdenhed, Taalmeldighed, Guds frygtighed, broderlig Kærlighed og Medlidenshed, thi der er lovet, at dersom dette findes i dem overslodigen, skulde de ikke være usrugbare i vor Herres Erkjendelse. Og i det Tilsæddet, at nogen Bestemmelse af disse Qvorumer bliver gjort i Uretsfærdighed, kan det fremføres for en almindelig Forsamling af de forskellige Qvorumer, der udgjøre de geistlige Authoriteter i Kirken, ellers kan der ikke appelleres efter deres Afgjørelse.

De Tolv er et omreisende Hoiraad til at præsider og administrere i Herrens Navn, under Kirkens Præsidentstabs Veileitung, overenstemmende med Himlens Anordning for at opbygge Kirken og ordne alle sammes Affairer i alle Missioner, først iblandt Hediingene og derpaa iblandt Joderne, efterom de Tolv er udsendte med Nøglerne til at aabne Døren ved Forkyndelsen af Jesu Christi Evangelium — og først for Hediingene og derpaa for Joderne.

Det faste Hoiraad i Zions Staver danner et Qvorum ligt Præsidentabets eller det omvandrende Hoiraads Qvorum i Myndighed i Kirkens Affairer i alle deres Afgjørelser.

Hoiraadet i Zion danner et Qvorum ligt i Myndighed, i Kirkens Affairer i alle dets Afgjørelser med de forskellige Hoiraad i Zions Staver.

Det er det omvandrende Hoiraads Pligt at kalde de Halvfjerd sindstyve til hjælp fremfor Andre, naar det gjøres fornødent, for at udfylde de forskellige Kald til at prædike og udbrede Evangeliet.

Det er de Tolv's Pligt i alle store

Grene af Kirken at ordnere Evangelister, som de blive dem betegnede ved Alabembering.

Dette Præstedommes Orden blev anordnet at skulle gaae i Urv fra Fader til Søn, og tilkommer med Nette den udvalgte Sæds virkelige Efterkommere, til hvem Forjættelsen blev given. Denne Orden blev indført i Adams Dage, og nedarvedes paa følgende Vis:

Fra Adam til Seth, som blev ordineret af Adam i en Alder af 69 Aar, og blev velsignet af ham tre Aar før hans (Adams) Død og erholdt den Forjættelse af Gud ved sin Fader, at hans Efterkommere skulde være Herrens Udvalgte, og at de skulde blive bevarede indtil Verdens Ende, fordi han (Seth) var en fuldkommen Mand, og var sin Faders indtrykte Billeder, saa at han syntes at være sin Fader lig i alle Ting, og kunde komme hjelnes fra ham ved sin Alder.

Enos blev ordineret ved Adams Haand i en Alder af 134 Aar og fire Maaneder.

Gud kaldte Kenan i Ørkenen i sin Alders syrrelyvende Aar, og han mødte Adam, som han vandrede til det Sted Shedsolamak. Han var 87 Aar gammel, da han modtog sin Ordination.

Mahalaleel var 496 Aar og syv Dage, da han blev ordineret ved Adams Haand, som ogsaa velsignede ham.

Jared var 200 Aar gammel, da han blev ordineret under Adams Haand, og han var 65 Aar, og Adam velsignede ham.

Enoch var 25 Aar gammel, da han blev ordineret under Adams Haand, og han var 65 Aar og Adam velsignede ham. Og han saae Herren og vandrede med ham og var bestandig for hans Ansigt; og han vandrede med Gud 365 Aar, saa at han var 430 Aar gammel, da han blev borttagen.

Methuselah var 100 Aar gammel, da han blev ordineret under Adams Haand.

Lamech var 32 Aar gammel, da han blev ordineret under Methuselabs Haand.

Tre Aar før Adams Død kaldte han Seth, Enos, Kenan, Mahalaleel, Jared, Enoch og Methuselah, som alle varer Øverstepræster, tilligemed de Øvrige af hans Afskom, der var retfærdige, hen i Dalen Adam-ondi-ahman og gav dem der sin sidste Velsignelse. Og Herren viste sig for dem og de stode op og velsignede Adam og kaldte ham Michael, Fyrsten, Øverengelen. Og Herren trostede Adam og sagde til ham: Jeg har sat dig til at være Hovedet — en Mængde Nationer skal udkomme af dig, og du er en Fyrste over dem evindeligen.

Og Adam reiste sig op midt i Forsamlingen, og næget han var nedbøjet af Alteerdom, forudsagde han dog fuld af den Helligaand, hvad der skulde møde hans Afskom til den sidste Slægt. Alt dette blev skrevet i Enochs Bog og skal aabenbares i sin Tid.

(Fortsættes.)

Banlyste og forfulgte Edle, som burde have regjeret Verden.

(Af St. Louis Luminary, den 10. Marts 1855).

Det har været Guds Ejeneres almindelige Lod i alle Verdensalderne at forstaaes og vurderes af sammenligningsviis saa af deres Medmennester, med

hvem de daglig omgikkes, eller hos hvem de opholdt sig, eller til hvem de blev sendte. Om de helbrede Syge, assandrae Djævle, opreste de Døde, og spildte al deres Kraft i at bestræbe-sa for at velsigne deres Mennesker og frelse dem fra Ødelæggelse, blev dog alle deres Arbeider, Opoffrelser og gode Gjerninger giftet et salt Austrøg, mistydede og erkærene som Bedrageri og Blændeværk.

Den øste gjentagne Erklæring: „I stal hades af Alle for min Skyld,” er hverken bedragerist, smigrende eller trostende; det maa være Alrsagen, hvorforsaa faa i nogen Tidsalder har hengivet sig til at være Guds Tjenere; thi ikke saasuart er en Mand begavet med Prophetiens Land og Aabenbaringens Land, og Kraft og Viisdom ved den Hellig-aand til at overbevise Verden om Synd og Uretfærdighed og at prædike det evige Evangelium, førend han bliver en mæret Mand, — en utsat Skydeske, mod hvilken Djævle, legeunlige og ulegemlige, skyder deres Vile og udskynger deres Tordenkiler.

Denne Kjendsgjerning er bleven levist ved enhver fremragende, af Gud til Mennesket indsendt, Prophets og Apostels Historie og Erfaring, fra den retfærdige Abels Dage af indtil Propheten Joseph.

Ministre kan sendes fra Rusland til Amerika, fra Østerriq til England og fra alle Kongeriger, R. publikker og Regninger paa Jorden, og blive modtagne, agtede og ærede som Repræsentanter og Sendebud fra det Lands Konge, Hyrste, Regent eller Præsident, de er utsendte; men om en Mand skulde sendes af Universets Styrer, som hans Repræsentant til Lovgivernes Haller, Raads Cabinetter eller Senat Huse, og tilkjendegive sig som et Sendebud fra Hims lens Høiraad, endstisjadt han kunde fremvise Kreditiver

ligesaa ægte og nimodsigelige som noget Scudebud besad fra den evige Verden i nogen Tidsalder (Moses eller Jesus ikke undtagen), den bedste Modtagelse han vilde møde, vilde være Foragt og Latterliggjørelse og maaskee Oversald.

Den samme Følelse og Aland har eksisteret og hersket iblandt Mennesketenes Born i alle Tidsaldere. Meget sjeldent har Herren havt en Ambassadør i nogen Nation, og naar han har nedladt sig til at sende sine Sendebud, om det endog var hans Son, har Forsolgelse fulgt dem indtil Døden. Vi ved ikke enten Noa, Abraham, Johannes den Dober, Jesus eller Peter nogensinde tilbød sig selv som Candidate til ledige Sæder i noget af Nationernes Regjerings-Raad, men vist er det, at de aldrig tilstedes saadanue Eresposter. De forsunde og polerede Statsmænd og Politikere vilde ideo Twyl have anset dem som en Vandere for deres lovgivende Broderstab, thi de havde ingen Raad, Stilling eller Anseelse i Samfundet. Der er stakkels gamle Noah, en Baadbygger, stakkels bedragne Sværmer, og hvad hans Baad angaaer, den vil aldrig blive værdt en Skilling, den er saa stor og uhaandteelig og dertilmed bygt paa tort Land. Tilstede ham at komme i deres Regjeringsraad, ligesaa snart kunde de tilstede hans Baad Afgang der.

Hvad Abraham angaaer, han var altfor meget af en Mormon! Han havde ogsaa altfor mange Hustruer til at kunne blive betragtet som hederlig (maaskee det er, fordi han ikke havde saa meget som et Åker Land, han kunde kalde sit eget), at tilstede ham Afgang i deres Raad! Nei, han var tillige altfor stor Sværmer, han troede paa Syner og Aabenbarelser og paa Englebesøg ogsaa, og desuden var han blot et fattig Emigrant og dertilmed en Polygamist, saa var han

sækerlig uverdig, isølge Rangforordningen til nogen Tillidspost.

Og hvad Johannes den Døber angaaer, han var altfor raa, udannet og vild i Klædedragt og Manerer, og ikke alene det, men han var ogsaa altfor streng, fornærrende, og blandede sig altfor meget i Andres Sager til at kunne behage sin Nations Herstere og Anthoriteter; han tænkte altfor lydeligt og talte altfor døjervt, og som en naturlig Følge, fandt han en vacker Dag, da han skulde staae op, sit Hoved afskaaret (lig Assyrierne, som naar de opstod, fandt sig selv alle som Lig), saa han var foligelig usikkert.

Jesus blev anset til at være af altfor ringe, dunkel og tvivlsom Fødsel og Herkomst, til at indlades i fornuft og hæderligt Selstab, og hans Omponas faller var betraktede som nogle af Menneskehedens laveste Udstud; hvo vilde derfor tænke paa at modtage ham som et Sendebud fra Gud? Hvo vilde tanke paa at modtage hans Kreditiver og tro ham at være en Ambassadør fra Himmel

med Nettighed til at give alle Jordens Nationer Love? Men det var saaledes, endskjønt Forsølgelse og Død blev hans Deel, og han gik bort fra Jorden sammenligningsvæis ukendt, upaaagtet og uvurderet.

Med denne Følesse og Aland har Nogle sagt: „Om vi lader ham saaledes blive ved, saa vil alle Mennesker troe paa ham, og de vil komme og tage bort vort Rig og vor Regjering! Dersom vi ikke udrydde disse Mormon-Propheter, vil hele Verden troe paa dem og da, o Kjære! hvad skal vi gjøre, som hele Tiden har fåget imod dem?”

Hyrster, Regenter, Præsidenter, Præster og Herstere af alle Grader, er bleven modfaldne og har været ved Lyden af deres Nost, thi „deres Nost er som Jordens Nost, deres Nerver er som Staal, deres Ansigt som Kobber og deres Hod lig Jern, og Ingen kan sammenligne med dem.” Utsaa, hvem bør at regjere Verden? Lad „Mormonen“ svare.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Underretninger fra den sidste Emigration.

Det er med deeltagende Glæde at vi bekjendtgjør Ankomsten af de Skandinaviske Hellige til St. Louis, der afgik herfra sidstleden Emigration under Anførsel af Eldste P. O. Hansen, hvis foreløbige Melding, indført i St. Louis Luminary den 10de Marts, vi gjengive nedenfor. Deraf ses, at de har været begünstigede med en usædvanlig hurtig Reise over Atlanterhavet, nemlig 39 Dage fra Liverpool til Mündingen af Mississippy Floden og siden isligemaade en god Reise opad Floderne i en rummelig Dampbaad. De har været staanede for nogen sterk Sygdom, baade over Havet og paa Floden, hvor i Almindelighed Ødeligheden ytrer sig stærkere hos europæiske Emigranter, som ikke er forsigtige nok med Hensyn til Nydelser af Fødevarer og Flodens Vand. De i Forhold til det store Selstab indtrufne saa Dødsfald beviser, at Herren har bevaret sit Folk og næst hans

Beskyttelse har ogsaa det heldige Beirsligt og usorandret Dicæt bidraget til Sundhedens Velighedsholde. Eldste P. O. Hansens Brev lyder saaledes:

St. Louis den 8de Marts 1855.

Til Udgiveren af „the Luminary.“

Kjære Herte!

Det er med stor Hornsielse, at jeg har sat mig ned for at skrive en kort Skildring af vor Reise fra Skandinavien hertil, og jeg haaber snart at blive i stand til at give en udforligere Beskrivelse over samme.

Vi seilte fra Liverpool den 10de Januar ombord paa Skibet „James Nesmith,“ Capt. Mills, som var en meget god Mand. Vi talte da 449 Sjæle, alle glade og stærke i Kroen, og jeg veed ikke at Nogen har vendt sig bort fra den hidindtil. Vi ankrede ved Mundingen af Mississippi den 18de Februar. Indtil den Dato havde vi blot 13 Dødefald; ifra den Tid indtil vi naaede dette Sted igaareftermiddag omtrent Kl. 3 har vi haft 7 Dødefald.

Vi har ikke erfaret nogen stærk Sygdom siden vi kom paa Floden og vi havde en rummelig Dampbaad, „Oceana,“ Capt. Miller. Vi havde klogt Beir og ingen Forandring af Dicæt. Capitainen var en meget venlig Mand, ligesom ogsaa de øvrige Besalingsmænd. I det Hele synes mig, at vi har været meget velsignede, og jeg for min Deel føler til at være overdentlig taknemlig til min himmelstede Fader for hans mangfoldige Barmhjertighed mod sit Folk. Altende at være vidtløstigere næste Gang jeg skriver, undertegner jeg mig som Deres i den nye Pagt

P. O. Hansen.

Siden vi skrev Øvenstaende har vi modtaget et andet Nr. af „St. Louis Luminary“ af den 17de Marts sidstleden, hvoraaf vi udtrage Folgende:

Den danske Emigration.

Ethundrede og halvtredindstyve danske Hellige blev gjenindstibede paa the „Polar Star“ bestemt for Weston, Missouri, og forlod St. Louis den 10de Marts, under Bestyrelse af Eldste Eilertsen, i den Hensigt at forblive etseds i den Deel af Landet indtil de erholtede Midler nok til at fortsætte Reisen til Dalen.

Ethundrede og femoghalvtreds, under Bestyrelse af Eldste P. O. Hansen, blev indstibede paa „Clara“ og forlod denne Stad den 12te Marts med Instrukser at lande ved Atchison. Dette Selskab er bestemt for Saltsøstaden denne Aarstid — alle usd en opperlig Helbred og var besjælede af en god Aund.

Vi erfarer videre, at der vesten for Atchison er udsgået et fortrinligt Sted til Lerplads, behagelig for dens Rigdom paa Lovskov, Vand og ypperlig Plads for Øvæget, ligesom ogsaa for Algervirkning, om Saadant skulle onses. Indvaarerne er venlige og synes tildeels fri for Fordom, saa at de ikke gjør Forstel i sin Opsørelse mod vore og andre Emigranter.

Fra Independence har vi modtaget den Efterretning af 14de Marts, at Posten fra Saltsøstaden var ivente om nogle Dage,

Staden St. Louis,

dens Fordeelagtighed og Ufordeelagtighed baade for Hellige og Syndere.

(Af St. Louis Luminary for 3die Februar 1855).

Denne Stad har været meget berøgt over hele Verden iblandt de Sidste Dages Hellige. Den har i Allmindelighed været betragtet som en Pol for Fordærvelse og Last fuldhed, og den første og sidste Advarsel til dem, som har emigreret, til dette Land har været, at de skal tage sig i Aigt for den apostoliske Land, der herstede utslet i denne Stad, — hvilken Advarsel ikke er blevet givet uden gode Grunde.

Det vil indrommes, at en Forside og en Bagside kan vises frem af ethvert Maleri, og at enhver Gjenstand eller Sag har sin lyse og sin mørke Side. Vi troer, at det er muligt, at afmale Djævelen's sortere end han er, og vi har tænkt, at ogsaa denne Stad kan være blevet skildret med altfor mørk Farve. Og forsaa vidt som vi nu er Beboere af St. Louis og tildeels interesserede i dens Velstård, Fordele og Charakteer, vil vi i Korthed fremstætte vore Anstuelser til Nutte for vore Læsere i de østlige Stater og i Europa, og maaske fremstille interessantere Træk, end de som sædvanlig er stillede til Skue.

St. Louis er en smuk, stor og blomstrende Stad, hvor mange Hundreder og Tusinder af vore Brødre er blevet forsynede med Arbeide, og har her i en kort Tid erhvervet det Hornodue for at kunne drage til de Helliges Samlingssteder. Denne Stad har været et Tilflugtssted for vort Folk i en femten til tyve Aar. Der er saa offentlige Bygninger af nogen Anseelse i denne Stad, som vore Brødre ikke har hørt den virksomste og vigtigste Andeel i Opførelsen og i Beprydetten af. Der er saa Fabrikker, Støberier eller

Handels-Etablissementer, uden de har taget eller tage Deel i at grundlægge og vedligeholde, enten som Drifts-Herrer, Mestere eller Opskudsmænd. — Der gjøres sandsynligvis flere Forretninger i denne Stad end i nogen anden i Verden af samme Størrelse. Den forsyner Utahs Handelsmarked aarlig med næsten alt det nødvendige Kjøbmandsgods; der er troligen ingen Stad i Verden, hvor de Sidste Dages Hellige er mere agtede, og hvor de suarere kan fortjene det Nødvendige for Reisen til Utah end i denne Stad. Herrens Haand er i alt dette. Det er ham, som har opreist denne Stad og organiseret deri en Stav af Zion til Gavn og Beskyttelse for hans Folk; og han har begunstiget de Hæderlige iblandt dem, hvilket vil vedvare for os saalønge som han vil.

Der er Tusinder af Mænd i Storbritannien, som slide og arbeide Aar efter Aar for 6, 7 eller høist 8 engelske Shilling i Ugelson (omtrent fra 16 til 19 Mk. dansk ugentlig, og i mange Lande er Arbejdssonen endnu mindre); medens de samme Arbeidere her kan erholde 24, 30 til 36 Shillings (9 Dollars) ugentlig. Mekaniske Haandværkere, som i gammelengland arbeider til de blive gamle og stive for 12 eller 15 Shillings (fra 40 til 48 Mk. dansk) ugentlig, kan her opnaae 48, 60 og i Sommertiden 70 Shillings (indtil 18 Dollars eller 33 Rd. dansk) ugentlig. Dette er en anselig Fortjeneste for de Nedtraadte og Undertrykte fra den gamle Verden, som lander paa vore Kyster og søger et Hjem i denne Stad og Nation.

De Fordele, vi har omtalt, mangler

ikke deres tilsvarende Under og Ulemper, som, hvis de ikke omhyggeligen undgaae, vil tjene til at besvære og ødelægge de Uagtssomme, berøve dem deres Tro, Charakteer og Ønd, — føre dem til Trivl, Mørke og fuldkommen Elendighed; og endelig besiegle paa dem Fra falde's Aland. Den eneste Maade at flytte disse Under paa, er at være ødelmodig, retstassen og gavmild, som frevet er: "den Godgjørende giver med rund Haand og stål bestaae ved sin Gavmildhed"; medens de, som knytter sit Talent ind i et Tørklæde, eller skjuler det i en Strompe, eller laaser det ned i en Kiste, eller sætter det ud paa Blager hos Hedningerne og tillukke deres Hjerte for Medlidenhed mod de Fattige, er allerede affredede af enhver oprigtig Hellig, og er nær Forbandelse. Der gives dem i denne Stad, som, naar de var i den gamle Verden, maastee aldrig havde saameget som 10 Dollars, de kunde kalde deres egne, og som, ankomme hertil, har faaet nogle Dollars i deres Lomme, og spaukulerer omkring med en stolt og vigtig Mine, som det kunde anstaae en Prost eller en Østens Nabob og forglemme, at de eengang var fattige og blottede. Der gives Saadanne, som kalder sig Mormoner, som havde Midler nok at gaae til Zion for mange Aar siden da er blevne givne det Raad Tid ester anden at gjøre saaledes, men de er saa ængstelige for at ophobe nogle faa Dollars, saa at Guds Rige og alle andre Ting er blevne Gjerrigheden underordnede hos dem. Det kan med Hsie siges om Saadanne, at om en Skilling skalde komme ind i deres Støvlehæl, vilde deres Sjæl syuke ned og opsamle den, og vente der for den næste. Om Saadanne Personer, som vi har bestrevet, skalde træffe til at møde en gammel Ven eller Broder, uslig - nkommen, vilde de ikke kjende ham af Frygt for, at han kunde onse

Vogi for en Nat eller nogle faa Skilling til Høde. Om Saadanne ikke allerede er forsonte, saa troer vi, at de bør blive det, og de vil være det om en kort Tid, hvis de ikke forbedre sig.

Der er en anden Klasse i denne Stad som kalder sig Mormoner, naar det passer for deres Heusig'er, det kan være godt at tale lidt om dem. Det er Saadanne, som ligger paa Kunr for at besvære og tilintetgjøre de Usyldige og Ubetanksomme. De vil møde Eder med et Smil, røste Eders Haand; og, om Ingen er i Nærheden, vil de sige, jeg er Mormon og vil forsøge at løkke Eder til Forbrydelsernes Emuthuller. Disse er Apostater — Skabninger med menneskelig Skikkelse, men den Menneskelighed de esterlige er vederstygget.

Disse er de, som holder sig undertrykte af Kirkens Authoriteter. De vilde synes godt om at erholde en Bevilling til at gjøre aabent, hvad de gjør i Hemmelighed. I kan kjende dem ved deres Knarren. Et blot til deres Udraab, og I vil høre dem sige — Tyranner, Undstrykkere, Despoter — Tiende — Uretfærdighed. Maar I hører Saadant, viid da, at I er ikke langt fra en Apo-stats Hule.

Vi er glade at kunne sige, at disse Tilsæerde er Undtagelser fra de Helliges almindelige Charakteer i denne Stad, hvorom Emigranterne med Clara Wheeler (det første Emigrantslib som afgik fra England afgigte Vinter) kan bære Vidnesbyrd. Den Vilighed, Varme og Interesse, som de Hellige i denne Stad visste ved at tage deres forhølede, bekymrede, begivenhedsavnende og syge Brødre til varme og behagelige Logter sidstleden Uge, vil ikke let forglemmes; vi vil voore at sige, at større Gedhed var aldrig viist et Selstab af Emigranter, end som blev viist de sidst ankomne af vores

Bredre; saadan er den Aaland som hersker i Fleertallet af dette Folk, hvilket, tilsige med andre ædle, høimodige og retfærdige handlinger, beviser, at de er godt Folk, og værdigt den Almægtiges Kunst og Velstignelser.

Tusinder af gode og trofaste Mænd og Kvinder er komne til og gaaede fra denne Stad i de sidste ti eller femten Aar, og Mange af dem tælles nu iblandt Dions Edle, som kjælt har mødt enhver Vanstelighed og modigt overvundet enhver Fare; og som staarer paa hellige Steder som Guds Trofaste, urørlige som Hinilens Piller. Der er mange endnu i denne Stad af den samme Slags, med den samme usvigelige Charakter, som ikun behøver Modgangens Prøve og ængstende Omstændigheder for at bevise deres virkelige Værd og sande Adel. Det er Saadanne, som elster Sandheden for Sandhedens Skyld eller for dens eque indre Egenskaber, som elster Evangeliet for dets retfærdige Princiver, som elster Gud, fordi han er god og hellig, som elster hans Ejendomme forde er trofaste og sande, som hell re vil døe end boie sig for Præsidentens, Regenters og Kongers Alter og opeffte Øre og Grundsetning. Disse er Mænd, som kjært strider for Apostles og Helliges Tro, som ikke er bange for at see en Mand i Ansigtet og sige: Jeg er en Sidste-Dags-Hellig; disse er Mænd, som er ærede og

velstignede af Herren og som har erhvervet en god Omtale iblandt hans Folk; disse er de Mænd, som et aagede og ærede af denne Stads Indvaanere. Den Indflydelse, saadaune Mænd forstasser, og den Tiltroe, de indgyder, er saadan, at naar et Skib med vore Emigranter fra Europa ankommer til denne Stad, er der en fuldkommen Kappestrid af aghbare Borgere at erholde Mekanikere, Arbeidere og Ejendomme, haabende og sandsvulgen ventende at finde alle Mormoner at være af den samme Gehalt. Som et Bevis paa disse Ejendegherner vil vi simpelthen anføre, at af de 400, som ankom her sidstleden Uae, har næsten alle erholdt Bestjærtigelse, medens Hundreder og maastee Tusinder af de gamle Indbyggere gaae ledige, som følge af Winteren.

Vi har ingen Betraukning i at sige, at St. Louis er i mange Henseender et onskeligt Opholdssted for de Sidste-Dags-Hellige, som er paa Veien til deres ejendomme og varigere Hjem i Westens Dale. Og de, som kommer her med Guds Aaland i deres Hjerter, med en fast Beslutning at gjøre hvad det er, og holde Guds Besalinger og lytte til hans Aands Beslejning og syne de Ugadeliges Selskab og Raad, behøver ikke at frygte mere for de Apostater, som er i St. Louis, end for dem, som er i England eller Utah eller andetsteds i Verden.

Indianerne i de Forenede Stater.

Der er indenfor de Forenede Staters Grænser henimod fire hundrede tusinde Indianere, hvoraf omtrent tre hundrede tusinde i Californien, Oregon og Texas.

Følgende er Tallet af nogle af de største Stammer i 1853. Greeks 25,000; Cherokees, Chippewas 8,000; California Indianere 100,000; Diegou og Washington Indianere 33,000; Utah 11,500; New Mexico 45,000; Texas 29,000; Missouri Valley Indianere 45,000; Arkansas Indianere 20,000.

Kjærlighed for en gift Mand.

Jeg gribet nu Leisigheden til at gjøre en Bekjendelse, som jeg ofte har haft paa mine Løber, men som jeg har haft Betenkelsighed ved at gjøre af Frygt for at paadrage mig enhver gift Kvindes Had. Men nu vil jeg vove det — hvad Folgen end bliver — en eller anden Gang maa man lette sit Hjerte. Jeg bekjender altsaa, at jeg aldrig finder en Mand mere intagende, end naar han er en gift Mand. En Mand er aldrig saa smuk, aldrig saa fuldkommen i mine Øyne, som naar han er en Mand og en Familiesader, understøttende og opholdende med sine mandlige Arme Hustru og Born; og den hele hunslige Kreds, ved hans Indtrædelse i denne Stilling, slutter sig om ham og udgør en Deel af hans Hjem og Verden. Han er ikke alene ophojet ved sin Stilling, men ogsaa virkelig forfønnet ved den — da synes han for mig som Skabningens Krone — og det er blot saadan en Mand, som er farlig for mig og i hvem jeg er tilboelig til at blive forelsket. Men ak! det Passende forbryder det. Moses og alle europæiske Lovgivere erkærer det at være syndigt, og giste Kvinder anseer det som en hellig Pligt at stene mig. Desvagtet kan jeg ikke gjøre for det. Det er saaledes, og kan ikke blive anderledes; og mit eneste Haab til at formilde dem, der er opirrede imod mig, er ved min fremtidige Bekjendelse, at ingen Kjærlighed rører mig saa behagelig, ingen Betragtning af Lyksalighed forekommer mig saa glædelig som den imellem Egtesfolk. Det sætter mig selv i Forundring, fordi det synes mig, at jeg, som lever ugist og uden Mage, har ikkun saare lidet at gjøre dermed. Men det er saaledes og var stedse saaledes.

Fredrika Bremer.

Martyrerne.

Melodiens efter Digtet om W. Suows Død.

Rom Hellige! syng om Martyrerne
Et Minde-Qvad,
Da Haabet vi dele med Fædrene
Om Livets Stad —
Zion, den Elste — de herlig bestnued',
Opfyldt med Aanden, saa Hjerterne lued'
Og længselsuld slog den imøde.

De ædle Martyrer, med helligt Mod,
Paa Herrrens Bud,
Forkyndte det Seete — og deres Blod
Man øste ud;
Sandhedens Vidner modtages med Harne,
Mørkhedens Hære begyndte at larme,
Naar Lyset fra Gud kom tilsyne.

Blandt Nakken af blodige Vidner staer
 Vel Abel først —
 Men Gren, som Frelser, dog Jesus faaer,
 Da han er storst;
 Han, ved sit Offer, Forløsningen gjorde,
 Sprængte med Seier, selv Hængelets Porte
 Og Hellige med sgl fremførte.

De Kæmper, som bledte med Oval og Spot
 For Jesu Tro,
 Dem aabnedes Veien til Livets Drot
 Og salig No —
 Ondstab vel kunde dem Doden forvolsde,
 Dog kunde Graven ei evig dem holde,
 Men, modne for Gud de opstode.

Apostle, Propheter som Stjerner stod
 I Tidens Nat,
 Og Hellige offred' med dem sit Blod
 For Troens Skat —
 Dog, da man sunkte de lysende Hjertter —
 Dunkelhed skjulte snart Folkenes Hjertter
 Og Mørke indhyllede Jordnen.

Da pludselig straaled' en Stjerne klar
 Bag mørke Sky —
 En Engel gjenbragte, hvad udslukt var —
 Guds Lys paau:
 Retfærd af Himlen og Sandhed af Jordnen —
 Bragte istand Evangelists Orden,
 Til Frelse for Jordens Nationer.

Propheter som Joseph og Hyrum Smith,
 De ørde To,
 Apostle og Eldste forkundte frit
 Om Jesu Tro,
 Kaldte fra Mørket til Lyset saa mange,
 Som vilde fly fra Jordærvellsens Gange
 Og troe paa Gjenløserens Komme.

De Hellige samles paa Herrens Bud,
 I Sions Land,
 At bygge et Tempel for Israels Gud
 Og tjene ham —

Mørkhedens Fyrste, med zittrende Vrede,
Samler sin Hær og Forsolgelsens Hede
Nu atter vil Zion fordærvæ. —

Da blodte en Mængde af Herrens Folk
Som Vidner troe —
Med Patten, den Sandhedens rene Tolk,
Hos Gud de boe —
Joseph og Hyrum, Propheterne tvende,
Troen bevared' og Løbet fuldendte
Og Sandheden blodig beseglede'.

Alt hviler Giengjældelsens sorte Sky
Paa Babylon —
Fordæveren hjemføger Land og By
Ved Sø og Sund;
Hungre og Pest nu Nationerne rammer,
Krig kræver Blod af gjeustridige Stammer
— For Blodet af ædle Martyrer. —

Christiania den 13de Marts 1855.

E. C. A. Christensen.

Indbetalst til Contoiret.

A. P. Tranæ	65	Rdl.	"	Mt.	"	St.
K. Petersen	18	—	"	—	"	—
Jørgen Hansen	"	—	3	—	4	—
A. Weihe	1	—	1	—	"	—
<hr/>						
Summa	84	—	4	—	4	—

Indhold.

Side.	Side.
Millenniet	209
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	213.
Bauyste og forfulgte Edle	215.
Esterretta. om Emigrationen	217.
<hr/>	
Staden St. Louis	219.
Indianerne	221.
Kjærlighed for en gift Mand	222.
Martyrerne (Poesie)	222.

”Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og saaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Gott.

Trykt hos G. C. Bording.